

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. София, 19 декември 2025 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди и двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
СВЕТЛА БУКОВА

при секретар Марияна Петрова, при участието на прокурора Е. С. от ВКП, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 854 по описа за 2025 г.

Производството по реда на чл. 346 т. 2 от НПК е образувано по подадена касационна жалба от подсъдимия Г. Н. Г. срещу нова въззивна присъда № 21/14.05.2025 г. по ВНОХД № 20242100600813 по описа за 2024 година на Бургаски окръжен съд, трети въззивен наказателен състав.

С жалбата се ангажират и трите касационни основания – нарушение на закона, наличие на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание.

В допълнение към жалбата се акцентира на мотивите на първоинстанционния съд – Поморийски РС и основно доводите са базират на правилността на доказателствения анализ при първото ниво на разглеждане на делото. По същество се твърди недостоверност на показанията на свидетелите на обвинението, депозиран по време на досъдебното производство.

Претендира се, че не са получили отговор всички възражения на защитата, с което правото на защита е било ограничено. Централно място заема оплакването, че протоколите за разпит на свидетелите са извършени в един часови пояс, който не съвпада с отбелязванията за посещението им полицейското управление, където е следвало да се проведат разпитите. Това предизвиквало по начало съмнение в достоверността на дадените показания на досъдебното производство,

Изразява се несъгласие с въззивния съд за липса на доказателства за полицейски натиск по делото, тъй като не били подавани жалби и оплаквания, като се прави съпоставка с начина на даване на показания пред въззивната инстанция от една страна и от друга – с начина на разследване по време на досъдебното производство.

Защитата се позовава на липса и на косвени доказателства за извършено престъпление, като се отбелязва, че у подсъдимия не са намерени вещи и предмети, свързани с обвинителната теза на прокуратурата.

Като не бил съобразил всички изложени обстоятелства, съдът допуснал неправилно приложение на закона.

Предвид непълнота на мотивите и липсата на обсъждане на всички възражения на защитата се твърди, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Десетте месеца лишаване от свобода с определен изпитателен срок за изтърпяването им били несъразмерно много. Били събрани безспорни доказателства за личността на подсъдимия, за изключително ниската му степен на обществена опасност и се твърди, че всяка присъда над минималната от три месеца лишаване от свобода, с три годишен изпитателен срок, щяла да е неправилна и незаконосъобразна.

Иска се отмяна на присъдата и оправдаване на дееца, алтернативно се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция, а като трета алтернатива – намаляване на наказанието.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание оспорва касационната жалба, като я счита за неоснователна. Заявява, че не са допуснати твърдените процесуални нарушения. Въззивната инстанция била изпълнила задълженията си разкриване на обективната истина, като е провела съдебно следствие, след което и след внимателен анализ на доказателствата по делото е постановила правилен и законосъобразен акт. Въззивната инстанция била дала отговор на всички възражения по делото, а отказът да бъдат кредитирани твърденията за разпити под въздействия на досъдебното производство бил убедителен.

При доводите за нарушение на закона на практика се излагали твърдения за необоснованост, което не съставлявало касационно основание. Заявява, че не е допусната и явна несправедливост на наложеното наказание.

Подсъдимият Г., редовно призован, явява се лично и се представлява от защитник. Последният пледира, като поддържа касационната жалба. Позовава се на процесуална пречка по смисъла на чл. 118, ал. 2 от НПК да бъдат ценени в процеса показанията на полицейските служители К., Д. и К., за които било установено, че са провеждали оперативни беседи със свидетелите по делото. Необсъждане на възражения означавало липса на мотиви, като отново се повтаря несъгласие с изводите на въззивната инстанция за неприемане на свидетелстване пред самата въззивна инстанция.

Аргументът на въззивната инстанция относно неподаване на жалби от страна на свидетелите бил крайно необоснован, доколкото е послужил за постановяване на осъдителна присъда.

Иска се отмяна на въззивната присъда и оправдаване на дееца, алтернативно се иска отмяната ѝ и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция. Подсъдимият Г. в лична защита поддържа казаното от защитата си.

При упражняване на правото си да се изказва последен заявява, че бил кмет от 2003 г. На 08.07.2021 г. в селото имало много полицаи, населението, преимуществено роми, са били изкарвани от домовете им до полицейския участък, като с тях били проведени беседи какво да говорят в съда. Хората са се били страхували. Той не бил виновен по никакъв повод, моли да се потвърди акта на районния съд.

При последната си дума подсъдимият Г. моли да се потвърди оправдателната присъда на РС – Поморие.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347 ал. 1 от НПК, установи следното:

С присъда № 3/19.01.2024 г. на РС – Поморие подс. Г. е бил оправдан по обвинението да е бил извършил престъпление по чл. 167, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

С атакуваната по касационен ред нова въззивна присъда № 21/14.05.2025 г. по ВНОХД № 20242100600813 по описа за 2024 година на Бургаски окръжен съд, трети

въззивен наказателен състав, оправдателната присъда е отменена, като вместо нея е постановена настоящата, с която подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 167, ал. 2, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание от 10 месеца лишаване от свобода, като изтърпяването е отложено съобразно чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години.

С тази присъда подсъдимият е бил признат за невинен по обвинението да е предложил парична сума в размер на 50 лева на А. Д. и че при условията на посредствено извършителство чрез И. Р. Ч. дал на Е. З. Я. и на Г. А. Ч. имотни облаги – парични суми от по 50 лева.

Осъдил е дееца да заплати направените деловодни разноски.

Настоящото касационно разглеждане е първо по ред.

След запознаване с материалите по делото и депозираната касационна жалба, ведно с допълнението и пледоарията на касатора в съдебното заседание, съставът на ВКС намери, че оплакванията са неоснователни, а присъдата се явява правилна и законосъобразна, като следва да бъде изцяло потвърдена.

Въззивната инстанция в рамките на своите правомощия не се е съгласила с направените изводи от първостепенния съд, които по същество съвпадат с касационните оплаквания. Съставът на окръжния съд е направил свой прочит на доказателствената съвкупност и въз основа на свои доказателствен анализ е стигнал до различни правни изводи, съответно е установил виновността на дееца и неговата съпричастност към деянието, за което е бил обвинен.

За всяко едно от оспорваните свидетелствания по делото съдът от окръжната инстанция поотделно е извършил преценка за достоверността и правдивостта им по време на досъдебното производство и пред инстанциите по същество. Трябва да се отбележи, че съставът на окръжния съд се е позовал изцяло на показанията на свидетелите, депозирани при разпит пред съдия от съответния първоинстанционен съд, отбелязвайки, че по време на това процесуално-следствено действие показанията им не се отличават от тези, дадени преди това пред разследващите органи. Доверил се е на свидетелстването пред съдия от първоинстанционния съд, която процедура всъщност е гаранция срещу възможен полицейски произвол и използване на непозволен полицейски практики при свидетелстване. Отхвърлил е клишираните изявления за полицейска принуда за свидетелстване по определен начин и това е въпрос на вътрешно убеждение, собствен прочит и анализ на доказателствата, който в никакъв случай не е превратен. Следвайки логиката на касатора обаче, може да се зададе въпрос дали свидетелстването на „отреклите“ се свидетели не заслужава конкретна наказателно-правна оценка и вниманието на държавното обвинение. Все пак тези обстоятелства са извън обхвата на касационното производство, поради което само се отбелязват.

Възраженията на касатора срещу този прочит (на окръжната инстанция) представляват твърдения за необоснованост на съдебния акт, за която освен че липсват сериозни доводи, не съставлява по съществото си касационно основание, както правилно отбелязва представителят на държавното обвинение.

Доколкото съдът от въззивната инстанция е изградил своето вътрешно убеждение и е установил фактите въз основа на гласните доказателства, събрани по време на разпитите пред съдия от РС – Поморие, е безпредметно да се обсъждат конкретизираните твърдения за часови разминавания при регистрирането на посещенията на свидетелите в съответното полицейско управление, а същото се отнася и за възраженията за нарушаване на забраната по чл. 118, ал. 2 от НПК.

Всъщност, съдът от окръжната инстанция на стр. 13 от мотивите си е дал задоволителен отговор по този въпрос – за разминаването, който не е нужно да бъде повтарян. В крайна сметка е достатъчно на първо място да се събере доказателствен материал в такъв обем, че да се може да направи безусловен, категоричен и неопровержим извод за верността или не обвинителната теза, без да е необходимо да се събират всички възможни доказателства. На второ място е задължително да се отговори на възраженията, които оспорват или внасят съмнение във верността на фактическите и правни изводи на съда, тоест само на относимите такива, а не на всички възможни, поднесени от защитата. В този смисъл касационното оплакване за липса на отговор от въззивната инстанция не се споделя от касационния състав. Въззивната инстанция е дала напълно задоволителен отговор на възраженията и от нейните правни доводи следва имплицитен отговор и на тези възражения, които не са изрично отбелязани.

В заключение съдът се произнесе, като прие, че атакуваната нова и осъдителна въззивна присъда е законосъобразна, с вярна правна квалификация на деянието от обективна и субективна страна. Още веднъж следва да се отбележи, че не е допуснат превратен анализ, като цяло не са допуснати твърдените процесуални нарушения. Обемът на доказателствения материал е напълно достатъчен, за да може въззивната инстанция да изгради своето вътрешно убеждение – относно фактите и приложението на закона.

Наказанието е достатъчно снизходително определено, под минимума, предвиден в закона, без налагане на дължимата глоба и на лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност. Касационният състав намери, че въззивната инстанция е отчела всички дължими обстоятелства съобразно нормата на чл. 36 от НК и независимо от възраженията на касатора по – нататъшно смекчаване на наказателноправното положение на дееца не е възможно, особено при констатацията, че не е наложено ефективно изтърпяване на наказанието при такова явно нарушаване на изборителните права на българските граждани.

Съставът на ВКС, с оглед горните изводи прие, че атакуваната с касационна жалба нова въззивна присъда следва да бъде потвърдена.

С оглед на това и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила присъда № 21/14.05.2025 г. по ВНОХД № 20242100600813 по описа за 2024 година на Бургаски окръжен съд, трети въззивен наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

- 1.
- 2.